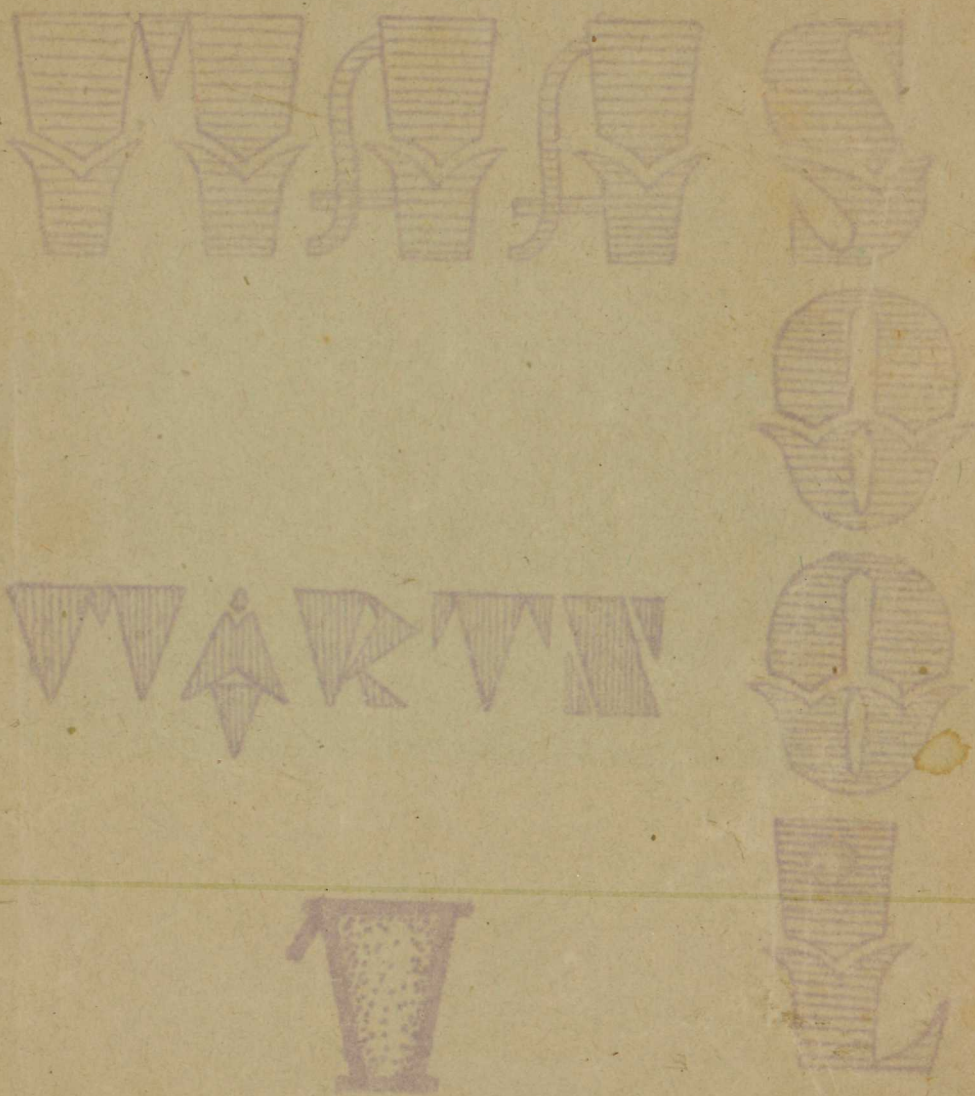

#.Aj. I. 830

S. Run

MAANOORTE LIIDU
TALLINNA OSAKOND

MAASOOL

Koostaja Sergius Russ.

MAANOORTE LIIDU
TALLINNA OSAKONNA
AJAKIRI

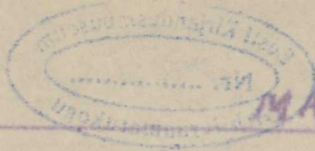
ILMUB TÄRVIJOST MÕÖDA.

SAATEKS.

"Maasoolast" peaks saama meie, linnasviibivate maanoorte, uus ühine üritus, samasugune, nagu teisedki meie üritused. Ajakirja veerud on talsti igale meie mõtteosalisele vabaks eneseavalduseks. Muidugi peab "Maasool" peegeldama sama vaimu ja tendentsi, mis kannab kogu meie tegevust. Samuti avaldub neil veergudel ka meie liikmeskonna praegune faas, — nii hea taalt kui ta siis ka ei ole. Maanoorte liikumine ja seda kande vaim on kantlemata tõusvat teel, — meie järglasile jääb nii siis vähemasti too "Maasool" huvitavaaks dokumentiks esimeste pioneeride ritta kultuuritegevusest ja mõtteist.

Loodetavasti aitavad kõik liikmed ka "Maasoola" huvitavamaks ja sisukamaks muutmiseks sama rauga kaasa, nagu nad igatpoolt oma jõu välja panevad.

M. L. Tall. osk. juhataja.

H. TALLENHOF, MAANOORTE LIIKUMISE RAAH- VUSLIK MISSIOON,

Paar aastakümnet tagasi ilmus „Noor-Eesti“ liikumise ainekamalt ideoloogilt Gustav Suutselt teos „Siidid ja vaated“. Selles teoses, pealkirjaga all „Kaks maailmavaadet“, kajastuvad tolleajase eesti intelligentsi suurema ja kaheldumata ka väimsema maailmavaatelise grupi arusaamisest poliitilistes ja rahvusliskudes küsimustes. — Niisama ilutsuataena, verevaestena ja osalt vastolulistena, nagu need mõjusid oma üksikute nõuandjate ajudes. Selles teos tahetakse anda põhjendus, miks tolleajased noored intelligendid ei saanud minna kaasa varemaja põlve rahvusliku maailmasuhtumisega. Autor kirjutab pikadest ja uneta öödest, millal toimus hingeline võitlus vanade jumalate trooni ümber. See võitlus lõppes rahvusliku maailmavaate kabjuse, hoolimata autori tõendusest, et nad omamoodi siiski on rahvuslased.

Noored intelligendid arvasid olevat end üle kasvavad poliitilistest mõtteviisidest. Neist said kosmopoliidid. See maailmavaade pidi olema kõrgem ja sobima kõigiti nende literaadihingega. Oli liig labane ja väikekardalik teha Eesti rahvast endale mingi väärtus. Nende kõrge vaimline tase nõudis, et nad oma südameasjaks pidiid tege-ma vähemasti terve inimkonnaga. Kas sinna hulkka ar-vati ka njam-njamid ja mõningad teised inimesesõ-jate suguharud — seda vist põhjalikult ei harutatud.

Aga igatahes arvati olevat sellel maailmaaastelisel liikumisel juba õiget joont ja hoogu. See juba pidi täbedama kultuuri — Euroopat, aagu sel ajal öeldi. Ja Euroopat vi hädasti raja. Riisama oli vaja Eestit Maarjamaalt välja rookida, et Euroopat oleks siia ruumi. Mis eluõigust küll võis siia olla Eesti puuteldedega varari kultuuril selle kõrval, mis hoopis asfalditud tänavatega Lääne-Euroopa suurlinnadest! Eesti oli talupoeglik oma olemises ja talupoeglik olek oli sobimatu mõistma ja omandama Euroopat. Kõrda Eesti rahvale, tema talupoeglikkuse pärast! Kei ta ei tee end taltsi matslikkuse märkidest, jääb ta igavesti ilma kõrge vaimu- ja kunstilma hõudest.

G. Suits kirjutab eelmäinitud teose uet, et vabad kasakad ja beduiinid olevat endale surmanuhtlusega keelanud teha tegemist põllutööga, sest see kasvatavat orjameelsust, nürivat valme ja tegevat kõlbmatuks valitsema. Põlluharimise kurbade tagajärgede all pidi Gustav Suits'u arvates kannatama ka väene Eesti rahvas. Seal pidigi peituma ta maraetuse ja vaimupimeduse põhjus ning juur. Ei ainustki suurtlana poleud see talupoeglik rahvas suutnud anda! Ei olnud sel ajal viist Tartus ainust Pariisi mustri järgi katvikutki, kuhu üks õige boheemlane ilma juraastamata oleks võinud sisse astuda. — Kei ainult seda põlluharijat ei oleks!

Kei need G. Suits'u targad read kogemata jõudsid Eesti talupojani, siis see viist ainult oleks ja uskus, et ikka viist on õigeks küll. Linn oli enamasti teinagi ideaal. Kei ainult sinna saaks! Saaks lahki omagi sellest põllust!

Vana Kreeka tark õpetas, et enamat peab tundma. Et enda tundmine kõigist "tundmistest" on kõige ras-
kem, siis Eesti rahval õrjusest vabanedes ei olnud
just kerge leida õiget poosi. Et ta ei olnud sakslane
ega venelane, sellest ta sai varsti aru. Samuti mõistis
ta ka oma suure enamius, et kui sa ei ole vene-
lane ega sakslane, siis on asi iseenesest üsna rask ja
raeruväärne. Kadakaid ja leidus ja pajuveelasi ka,
kuid need olid väljasuremisele määratud vesivõsud.
Eesti rahvas leidis siiski enese. Leidis enese laulukäi-
dudel ja muudel rahvuslike ettevõtteil. Ja kõige kiitga-
vamalt leidis ta enese vabadussõjas. Samas vabadussõjas,
mille mahategemiseks ja raeruvääristamiseks võtsid kok-
ku terve oma vaimu mitmed Gustav Seitsu põlve kuu-
luvad literaadid.

Kes aga arvab, et Eesti rahvas on nüüd täitnud
kreeka targa kõrge nõude ja õppinud end tundma
põhjalikult ning leidnud enese täielikult, see eksib. Ees-
ti rahvas viimane ja kõige suurem enesetundmine on
alles saabumas. See tuleb siis, kui eestlane äiofi tun-
neb, et ta on maarahvas, talupoeg, ja kui ta tunneb,
et selle peale võib olla ahne. See on eesti küla ärka-
mine. See on 50% eesti rahva ärkamine. Millal kü-
la ei ole enam mass, vaid distsiplineeritud rahvuslike
jõud!

Ajalooliste kogemuste põhjal tuleb öelda, et meie
rahvas ei seatud alalise tsädaohu seisukorda, pidades
silmas teiste rahvaste pealetungi. Neile tsädaohutudete
on võimalik seista vastu ainult kindlustatud ja tu-
gera rahvaga. Nagu ajalooliselt kõigi meie maa pe-
remeeste tugevus on seisnud maas, sidemes maaga,
nõnda ka eesti rahva tugevus ei saa seista maast

labus. Maaga peab ta end kindlustama

Kuudat võib rahvas olla tugev, kui rahva juhtivad intelligendid õpetavad, et tervelt kolme neljandiku rahva kehtse kasvatab osameelsust ning nüris vaimu? Kui juba juhid kõigutavad rahva usku tema tõesse ja tööväärtusse — mis tugevust saab siis olla sel rahval!

Seesugune mentaliteet on märk meie rahva veres ja meie ei saa enne kätte tasakaalu kui oleme sellest vabad.

Kui me oime maa juures ainult poole hingega, tundes kui sunnitsid olud, siis suudame meie maaga väga vähe teha ja vähe annab maa meile, — nagu ikka vähe antakse sel puhul, kui südamlikku vabakorda ei ole.

Kui töö maal on sunnitud, siis selle töö viili on vähene, nagu igasuguse sunnitöö viili. Kui üle 50% rahvast tunneb end ses mõttes sunnitööliseks, siis ta mõtleb kui sunnitöölise. Tema mentaliteet on sunnitöölise mentaliteet. Oiged loogid pole temas ja oiget algatustahet pole temas. Tema on nõrk. Tema on kolmanda järge potents.

Mis eridaks riisugune rahvas nende vastu, kes armastusega on oma töö juures, nende vastu, kes ei tegutse ainult elude sunnit, vaid vabalt tahete loorata veel. Et midagi suuda. Olla peab ta jääma kui nõrk, kui see, kes ainult poole hingega elab.

Seepärast eesti rahvas peab saama täie hinge ja olemisega rahvaks. Temas peab tekkima täis armastus maa vastu. Tema ei tohi enam mäeldä, et oma lapsed seega ärrelikkaks teeb, kui nad põllust vabastab ja saadab muude tööalade juure selle mõttega, et need alad on suursugused. (tärgneb).

Maimo Sirk.

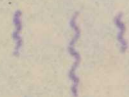
MAA KEVADHÄÄL HÜÜAB.

Et raske aeg, on kuulda kala;
ning põllumees põlne põletab ale,
et laual oleks leiba ja kala, —
see lohutab temagi patit.

Maa kutsub, kas kuuled, kas kuuled;
maa kevadhäääl hüüab teid;
ta äratab arast uinuvad noored,
et otsa ei lõpeks leib.

Dad mured matarad sinna,
kus vagudes särab must muld, —
et kuida säält löikama minna,
mis sütitaks lootuste tuld.

Tööroidust siis täidetud rinnal
tald vajub me murede roog!
Et halamist poleks kodupinnal,
sees hädad tööhümnideks loo!

EDGAR SEPP,

FILOSOFIA SÜND,

Saabus aeg, et nooruk väljus lapsepõlvest. Astus ellu, raiskamata kvantum jõulist energiat valminud kehas.

Tütar'apsed, samaalised, meelaldi lasteid lähenda, meelaldi lähenevaid ise. Märgates ta iseloomu abstraktsemaid väljendusi, kaldumust sügavale eluprobleemidele, olid võlutud nooruki salapäraselt mõtteilma, millesse meelaldi jaatsesid sukelduda sallatus noorusuudishimmes. Eriti, suutmata seda oma ajudega, taandusid küsi unistajast, pessimistist, öraahingelisest.

Siis nooruk mõistis vaikida seal, kus pole kõrvu, taanduda kurtidest! Sai sellest soor. Kurdid — kurtidid oldi kõikjal. Taandumus kujunes vastutusrikkaks sammuks enese hingetu juhtimises — hingelise eestluse. Hing sügaves ümbruses, jaanudes palavikus kui külgetõmbejõuga laaditud aatom — et siiski liida kedagi, kellega ühtuda, koos kasvada, täieneda, kellele anda endast ja kellelt võtta endale.

Need olid meelelõite elamusbetreed. Võitlus hing ja keha vahel. Hing jaanues, kuid kõikjal pakuti vaid keha; täiuslikku keha — viletsa hingega. Keha kütlustus, hing tülgastus — ja jaanues, jaanues... Ühel pool toukamas loodus, noorus, teisel tülgustus, taandumus. Kuskilt leidmata hingesugulust, saabus nooruki kriis. Tunnetepalavikute järgnes ülim kaitus. Ja aivid aranes elu kuiva reaalsuse raamistik oma üllatavalt jõulise looduse kirgude võlu paljastamisega. Hleites

esimesi uusi pilke oma seaisesse mõtteilma neitsilik-
 kusse, nooruk tajus midagi sellist, nagu oli tajunud
 ja tunnud esimese armastuse hetkil. Arglikult jälgides
 nüüd oma uusi, illusioonivabu mõtteid, ta soovitas
 esmakordselt abstraktseid küündumasi elu konsekvant-
 sse. Väisilikult, nagu kunagi kätt libistades üle
 süüdelme ja krapra naiseketra, visis ta nüüd mõtteis.
 — Filosoofia ja illusioonid — milline kontrast! Sama
 potentsiaalt, nagu kord varem oli teda vallanud kirg,
 köitis nüüd elusaladusi avastama meelitav mõtteilm.
 Tundus ihaldatavaim jõuda valitsema mõistusega tundeid,
 millised varem püüdsid vallutada mõistuse. Oli midagi
 enneolematut: paljastada inimkonda valitsevate kirge-
 de saladus ja saada ise valitsejaks nende üle.
 Noorukile avastus sedarotkem neitsilikku, mida sü-
 gavamale ta suutis tungida. Ja saabus aeg, kus noo-
 ruk tajus, et aine oli vaid osake filosoofiast, kuna
 filosoofia on tervik, lõputu. Naise müsteerium oli la-
 hendatud. See polnud enam mõistatus nagu varem,
 kus ta oli asjata ot. Inud lahendast naisest enesest,
 suutmata mõista, et see on liig lihtne mõistatus keeru-
 kaks lahenduseks.

Ja siis saabus lõplik teandumus erakluse. See oli
 samas, milline oma loobumuse suurusega ähvardas
 mätta noore uudishimuki, kes mõistis, et ei saa anduda
 naisele ja filosoofiale; need on kontrastid, mis üksteist
 hävitavad. Ja nii ta allus, andudes viimasele kui mär-
 ter — võlutuna ohvri suurusest.

Ta esirteose valmimine tundus talle enesele juurata
 poja sünnina, suur ja puhas, sündis hinge ja mõistuse oilis
 vili — filosoofia. Suur tulemus tasus kogu senise loobumuse.

Sergius Russ.

RINGIDE TÖÖST JA
KOOSTÖÖST.

Uudusena meie osakonna töös kutsuti hiljuti ellu kaks sisemisi ringe, eesmärgiga, koondada ühiste harrastustega avari ühiseid üritusi koos sooritama ja teistelegi pakuma rõõkem, kui keegi seda üksikult suudaks. Meie tegevusringidega erinevad tavalistest sellistest ringidest, nagu näit. ÜEMÜ tegevuskarudest; nad pole mingid omaette piiritletud tervikud, "ringid ringis", vaid nende tööst osa võtt ja vaba mingi sissekirjutamise või uue liikmeks saamise läga tugevate piiridega eraldatud ringid kujunevad tihti liig autonoomseks, mis iseenesest meid halv põeks, kui ei saaks aga kergesti saastustlikeks ühingu enese tervikule. Selliste eraldatud karude vahel teinud ühild ja häärumised, millede lahendamises üldpühakustis võimeid. Selliste nähete vältimiseks on meil vaid igal tegevusringil oma kindel juht, organisator, kes üldliikmestkonnast igakordse ürituse, ettevõtte läbi viimiseks leidku vastava hulga kaastöölisi. Viimased võivad igal ajal kontakti pidada ka teiste ringide juhtidega ja neile kaasa aidata, kuidas soovivad ja saavad. Soovitor oleks et liikmea ise piiraksid kontakti luua vastavate ringide juhtidega, millised alal taluvad kaasa töötada, sest juht ei jõua kõrgilt küsida ta soovide ega teada, milliks kellelgi paremaid oskusi ja võimeid. Et kõigil oleks teada, millised ringid meil teostuvad ja kes nende juhid, selleks loome need siia: näitemängu ring - juht H. Oarja; kirjanduse - kuusti ring - S. Russ; majandus, poliitika ring - A. Gross; lauluring - H. Harasson; muusika -

ring - O. Mäeosaar; kodumajanduse ring - F. Ultras; põllumajanduse ring - O. Ullus; mängude - spordi ring - R. Jalakas ja O. Tiper.

Kõik ringide efferõtted on mõeldud aga „üldiseks tarvitamiseks“; nad käivad vaid õppimas koos oma alade järele, kuid saavutused ja tulemused kaetakse ette üldkoosviibimiste.

Millega tegeleksid ringid ja milline võiks olla nende koostöö, selleks toon siin mõne näite. Tehakse näit. puhatusse poolt näitemängu ringile ülesandeks koostada lähema koosviibimisõhtu eeskavallise osa eest, püüab ta muretseda müüdügi ise mõne lähimärga, pantomiimi j. a. e., muretses ka nende jaoks teatlasid, kuida pöördub ühtlasi ka kirjanduse - kuusti ringi poole dekoraatsioonide materjali, dekoratsioonide, grimmeerijate saamiseks, aga kostüümide valmistamises pööneb ta loote - sed juba kodumajanduse ringi poole. Samuti läheb vaja muusika ja laulu ringide kaasabi. Mõni selline õhtu, nagu põllumajandusliku seltskoosõhtu, piimaõhtu, mahlarõõhu - need korraldaks juba põllumajanduse ring; efferõneteks saab jälle rakendada tõhe ka teised ringid. Kuid da tegu süügi - joogiga, on kodumajanduse ringil alati tööd; muuseas võiks ta isemal algatusel korraldada nt. ülevõrsti õhtu. Asjalike ja selgitavate kõnede saamiseks aitab juba kaasa majanduspoliitika ring. Kirjanduse - kuusti ring võiks korraldada oma autorite õhtu jne. - Ümber sellise koostöö alusel peaks väljakujunema osakonna ringide tegevas,

Sel puhul oleksid nad alati üksteisega seotud ja kaagu liikmeskonna ühise pere tunne ei kannataks sugugi. Iga ring kujuneks ühtja nagu „asjatundjaks“ oma spetsiaalalal - ja kui kellelgi midagi sellest alalt vaja, pole muud kui näita näputa ja rõõmas juba jookseb.

Aparaadid.

KUIDAS MEIE AJAKIRI SAI NIME.

Kui sünnib ilma inimeselaps, siis on vähemasti riipatju selge, kas panna talle poisi või tüdrukuni nimi. Kui aga otsitakse nime ajakirjale, tähendab see seda, et nimesaaja on alles maailma sündimata. Isegi sõna, mis ei ole liha egi kala — — kuid see ei käibe ameti ajakirjale nimeks. — Isegi, ni mõistan, keegi otsustas sul juba näppude vahel, et ürid tutvuda ta isemise isegi võimalise intelligentsiga, ning ütled siis iseloo järel, sobib tal le Mats või Margareethe.

Sellepärast need vaderid askeldasid kui keisri, usu ja isamaa eest ja ämmamoorid kolmitsesid ringi hädaste nägudega... Ei sobi, ei sobi... Kiljuti tehti meie osakonda kulk isemisi ringe — näitemängu, peitemängu, kirjanduse-kunsti, kirju- ja mustakunsti, kodumajanduse, hädamajanduse j.ä.e. Kuigi ringidest esialgu midagi muud väljakujunenud polevad kui nende raadiused, kuid küsiti siiski igalt n.ä. Kirjandus-kunst ja kodumajandus olid ühiselt paberile pa. n.ä. "Pajupilli". Pajupill — maa, noorus, lustakus — kõik koos! Tegge kei kellelgi on suurem nimi, võtku homme kodunt kaasa! Sümbolne peab see olema: särtsu, mürtsu, tuld ja tõrva, sest on tegu noorusega! Kuid veel rahkem, — sest on tegu maanoorusega!

Asi jäi lahtiseks üni lähema kousoleku-öhtuni, alju said koos, sest ka palju nutikaid päid!

Ja see neljapäev saigi tollele armsale kallertüürtele lapsel nimepäevaks. (Armas muidegi; iga noor laps peab olema armas juba põhimõtteliselt). Nii siis armsad lugijad vennad-õed maavaimus; kui teil kunagi jätkub raha mõne juubeli pidamiseks, siis ärge unustage seda ajaloolist neljapäeva: 9. märts ülestuhat üheksasada kolmekümnenendakolm. peale Kristuse sündi. Aga see on muidegi siis kui kriis ja gripp on juba möödunud.

Iga sõna, mis tol neljapäeva õhtul kestri kukeus, sai kirja pandud. Kirjanduse-kunsti ringi juht, kellesse asi n.ö. „ametlikult“ puutus, käis ringi näoga müüd või ei iialgi. Ta ise kaitses „Pajupilli,“ ja ka veel mõned teised. Üks jäuk nimesi pidas ainuõigeks nimeks maailmas „Maroli“. Mis see on? Ma-ro-li, maanoorte-liit — ja tehtud! — Tallinnas on muuseas üks rotukauplus, ja see valmistab seljavalu salvi. Ärgu arvatagu, et teema sellele siia reklaami, — ei, meile ei tule see enne meelegi kui pole talt kuulutust saadud, aga siia puutub see sellepärast, et salvi nimi on Maroli. Ei kõlba see ometi meie ajakirjale nimeks, kuna pole kindlasti teada, kas rohi on nii hea, nagu teda reklaamitakse. Jatz, sellest kültjest oleks hea küll; meie ajakirja nimi saaks üldtuntuks, kuna need saksad reklaamivad oma kaupa kui chlorodondi-juudid; kõik lehed on täis: Maroli, ära kõhvi! — Peategi, Ma-ro-li on maanoorte liit, aga ajakirja on vaja vaid selle Tallinna osakonnale. Siis Ma-ro-li-to? — Masinaga keeleuundus: Je-pe-u, kottsoes, komsomol-kus, ei-ei-ei!

Kui keegi on vastu, siis loomulikult ei sobi;

sest peab leitama nimi, mis kõiki vaikima sunnib. Endine kirjatoimetaja, kes oma juuksed mingiks partukabetsuseks maha püganud kuid oma vaiksed ja sügavad veendumused alles jätnud, ei leppinud kuidagi „Pajupilliga“. Palju raiivsuse mainu näen, kuid me siin oleme ju palju suured poisid! Tema: sekundaeris merimees väeosast, mille mehi ametlikult, — ah, vabandust, mitte küll ametlikult, kuid siiski kutsutakse adramadrusteks. Muuseas, nagu temaga enesegaagi kokuleppele jõuti, pole see meil mingi söimuse sõna, sest oleme maalt ja armastame atra. Leidlikud võtsid asja isegi kõne praktiliselt ja soovitasid ajakirjale nimeks panna „Adramadrus“. — Madruse enese kategooriline soov oli aga, et nimi peab olema midagi kumisevat, kõmisevat. Vististi ei mõelnud ta selle all, et asi peab seest tühhi olema. Aga „Pajupill“ olevat vaid piir. — Majaisatäi ka tunti oma tuseda roogu kongressile. — Keeldas kutsutakse maameest linnas? nii küsis ta. Vastus: mats. Maanoor? Matsiki. — Uuh, arisjalad juure ja rima kaus! Mube-lus ettepaneku tegija sunnurgis ei tule arvesse. Sõna vastaks väga hästi ka ühelt poolt ülesäetud nõudete, et nimi ei või olla mingi romantiline, magus ega teige kisell; keeldagi ei passivat ära teierdatud ega läikima-lakutud sõnad, nagu kiir, koit, leek, aovatgus (haokuber aga oleks võinud minna!), tulilill, tuliliad, tulirüüd, noorustuli, urituli... Paljas tulepuru, tuli-tuli-tuti, titulilulii! Vesipüks ja vesipüss ei ole nii vesised sõnad kui need siin!

Aga palju suuri leutisi on teatud juhuslikult, — sellepärast ehk ongi kõige paremaks nimeks „Titulirüüd“.
— Seal tuli ja istus oma vaiksel viisil ümarguse laua taga teise sekka mängude-sporadi ringi pisut lühema

raadius (neil on kaks). — Mis, milline, misnärs, ta...
 le, noh! Aga usufuuzur külvati kogu küsimustega taitsa
 üli. — Ei midagi, ei-mitte-midagi-ole-uskil-ega-kuna-
 gi-sündid, jäetagu vaid tema rahule! — — Oke,
 kes maletab kõiki neid mehi-naisi ja kelle suig
 küll jõuaks kirjutada kõigist, kes sellest piagutavast
 loomistööst osa võtsid! Keisitagu vaid ise neilt järele! —
 Mu vaene, vaene sulg! Keigi püüdis ta ja ta pees
 jounaseks ja tirt suitses potis. — Üks ütles kokku sõ-
 na, kuid teine lausus selle peale palju vahvarama sät-
 looga, aga kulmaadal oli kobe käepärast ülitore loo-
 geline järeldus. Kirjutlege — ja meid oli vähemasti
 paarikümme, aga igaks ütles midagi.

Sporidi-mängude ringi pikem mees katsus „amet-
 lise“ poolt ülesäärind nõuet täiel määral rahul-
 aga, keei tulemuse: olid terved pikad lausumid.

Ütle see kõik ühe sõnaga ja selje sõna paneme
 mees! aitas turka kirjanid e-kunsti ringi mees.
 — elp. maini'sid juhusita kuid põhimõtteiga mees
 hoi omalt poolt ette „Meie sõna“, „Noorte sõna“ ja ter-
 se rea teisi „sõnu“, kuid üldkoogu kukutas need läbi,
 põhjendustega, et tahetakse saada nimelt maagaorte
 sõna. Siis tuli uus põlv. Karati korraga kõiki es-
 ikuelseid sõnu väevõimuga paari parema maa ja
 mullaga... Maava's, maataim, maatõug... Mullatõhn,
 must meel, vaimul, vihmuss... maatelg, maanälg...
 Soo!!!

Keid oodake. Mul oli juba kord au öelda, et
 euresed asjad sünnivad maailma juhuslikult. Ja sa-
 meel oli mul juba au paar sõna mainida tollest
 vaitseviisilisest mängude-sporidi ringi juhust, mä-
 letate. Kei nüüd parajasti iga sõna paaritati maaga,

ütles se mees ka ühe sõna. Sama ringi pikema juht oli just kõige suurema inasuga ametis kõiksugu vördjate loomistööga... Maaring, maalõng, maahobu, maakool, maavakool, maa...

— Maasool! kätsatas too lühem juht peole sõna pealt. Siitpeale tuleb see sõna kõikjal kirjutada suure tähega! — Vaadake, ilma oli korraga sündinud suur täde. Kirjanduse-kunsti ringi juht oli samal hetkel sel sabast kirni. Paar hetke, siis jäi ümarguse... laua... ääres... tsse!... hoopis vaikseks... Vaiksemaks kui laud ise... Suur sõna oli leitud. Ja suure! tähega! — pidage! meetas!

Vindlasti ei mõelnud selle sõna autor, kui ta oma suu avas, tol hetkel mitte midagi. Kuid mis ma ütlesin: suured asjad... ja rända edasi. — Ah, mis te nüüd, jatke-jatke, mis te mraust, mraa ei võtaud osa! protesteeris mees ise. Ta oli raske võitnud õnnelooisiga miljonäri, jah, nii juhm oli ta tol hetkel. — Kesse jättis! Maa-ored ei armasta raija kui on töö aeg.

Samas tehti kobe otsuseks, et „Maasoola“ ristriisa elulugu ja teened ühes täielise aumärkide loeteluga tuleb avaldada selle lehe seergudel; parem veel kui saab lisada pildi. Fotograaf oli gripis, andestage, nüüd teen ma ise viimase. Vaadake, siin kõrval. Eluloo avaldab ta ise hiljem. Pilt pole külli ilus, kuid oleme inimesed, kes panevad rohkem rõhku praktilisele küljele. Täsi on, kui „Maa-

„Maasoola“ ristriisa.

Sool' kunagi jaksab, ehk ta sellele meele otsusaba. Kuid mitte väga kelli, sest raha on kosulikum maksutadu produktiivumale olale.

Mitte ainult inimest ei teidunud, kes pole's kätte annud ainult "Maasoolale". Olgut asja ei saa riltu käända. Jäib üle suul ostreloo- ja -avogidel ennustada sellele ajatrijale hõilgavut tulevikku.

P.S. Mis tähendab sool? Sool on väikeste elustarve, mis iseenesest kalgil rätjapristvat isikaa, värvi, m. isik ega hõilgust ei oma, kuid imelikult igate asjale annab ta õige maitse. Ja kotab hoopisainemise eest. Järelikult m a a s o o l on... aga ma olen qd süha liig palju selle lehe ruumi raisanud... mis maasool on see on ju igate süha piiblist selge.

MIX-MITTE,

Aforisme.

Ekstarkse öeldes, et luule on "luule". Luule on ilus tõelinekus. Kuna tavaline tõetikkus on muuta sama mis kaib luule.

*

Ilusad naised on nagu kallid kunstiesemed, mis lähevad järjest kõrgema hinnaga käest kätte. Eiat vahe on siiski selles, et kunstieseme väärtus kannuainisega kasvab, kuid naise väärtus aga langeb.

Frida Ullm,

Õmblen siin, kuulatan viit.

Siit, siit, siit, siir - siir -

Talvepiir - kevadepiir

on vis à vis!

Kes on too vallatu tõiisatari?

Oii, kätte sai, kätte sai -

oli rasvarokk tihane väike;

mu akna all raagus sirelil

ta nokitses päikese laike.

Sõrmkübar, nõel, niit...

Õmblen siin, kuulatan viit.

Eenkambrin ma

üksinda teledan päikesena.

Siit, siit, siit, siir - siir -

Talvepiir - kevadepiir

on vis à vis! -

Nii kirkab valitu tõiisatari

ja ilm nii lai, ilm nii lai.

Talu uppund on valguse rüppe...

Memme teele taragu poetas -

neid nopib ma tihane väike.

Jospuipa.

MULLAKU OSSI

ARMUKADEDUS.

Põndaku ELsi polnud just ilus nägu, kuid inimeseks pidada ei võinud teda ka sugugi. Tal oli ju selline pisut isekas-isesugune suure, vrikurilne, ja sellised erandlikud silmad: kord nagu natuke vettind tulitukid, kuid siis jälle nagu kivid hõõg-sööd, sädemeid heitvad. Need läikisid igakord isesuguselt, oledes Eloi kaugusest või lähedusest tulle või jälle ta asendist valguse sulates. Kord olid need selliseis värnuse-varjundeis väratleuvad nagu äritet kameeleon. Vahelst olid need rohekaskollased, siis jälle sinakatt-punased. Mõnikord isegi violetid ja roosad.

Tollele Elsile oligi Mullaku Oss heitnud oma mõtete lasso ning mis siis teda iska kõvenäini sesse. Mäletas selle algust kuskil sinna: Oss oli aktiivsest teotsemisest hoidunud, pelgund nurka, kui teised tantsu trompisid ning pööratasid. Ta seiras säält kõike ja kõiki ühesuguse poolhuviga. Siis aga avastas temal säält too vierle-keele kändrukukuu, tõmbas poisi tantsima, ise lakkamatult siristav-lööritava. Oli siis muu vahele torgandi: "Keute, poiss, poiss, sa ju hallitud niiviisi laopis või kasvad kinni nurka!"

Oss oli pisut punastunud ja häbenenud. Oli püüdnud ütelda midagi vastuseks, kuid parajasti

oli tulnud võitmata tuugi neelata, — ja oli avalatanud vastusegi. Ahmis paar korda süuga nagu tundes õhpuudest, ent vastusega kuidagi ei saanud hakkama.

Siis lõppes tants. Oss puges viimaseks nautka. Elt aga lippas iga uut tantsuga kaasa, Ent sellest see futligi, et Oss ikka saagedamini nägi Elsit, nägi teda pea alati, kõigis liigutustes ja pooses.

Ta hakkas uuirima tüdrukut terasemalt, tähelepanelikumalt. Püüdis eritella tolle üksikuid võtusi. Kaalus ta väärsust oma häänanagu vaekõusil. Algselt tulemuseks oli siindumine tüdrukusse areustaja ja juurdlejana.

Tulid arued päevad, haruu pidigi, millat jälle tantsiti simmaneid. Oss nägi Elsit ikka elavana, keerlevana. Nägi neid, kellega jutles naerdes, kellega saagedamini tantsis, kellele vaatas otsa oma silmaaretega. Kuidagi põlastavalt, alahirdavalt vaates tüdruku tantsupartnereid. See oli juba alateaduslik xiirus.

Selle ajel nägi Oss tüdrukut pärast simmani lõpu pei veel oma ees tantsisklevat. Nägi teda päise päeva ajal töötadeski nägemusis, ja unedeski tantsis see otse jonniga. Oss püüdis hülfata kõike, kuni seda viisimatt talle lähenevad rahurõõrivad nägemused.

Kord nägi Oss olles pooluses: Elsi oli pisike noor jänas, kes jooksis üle lageda murme ees laialtvalilise, rippkõrvalise haigija. Haigijas oli kohmakas, katmisvatt sööstuu, kura too põgeneja oli late-kärmas ja kerge.

Ent pisem väsis ja haigijas lahmis järele ikka ühtlaste sööstangutega. Sai p. peijale kannule ja hakkis selle siis laiaide lõugade embusse. Lühike küsumine

naagu kostus veel, mis äratas Ossi. Ta pää valutas, ta tundis imelikku äritavat rahutust. Need nägemused olid aland juba ammuigi, kordusid mitmes teises. Need kurnasid Ossi ja piinasid. Oss tõusis mingi äärmase otsusega voodist, riietus ja väljus. Ta teadis tüdrukut, kes olid valjavalitu, kes öeldi sagedasti käivat Põndaku: oleval nähtud õuel seismas võrast jalgratast mitmelgi õltul ja õöl. Tehti rääkida, et enamasti reijapäeviti ja laupäeviti.

Täna oli reijapäeva õltu.

Too tüdruku lemmik oli naaberküllast Roopa Ooga. Mõni väitis, pois oleval itus, eat Ossile ei meeldinud selle pisut naagu liiga libe käitumine.

Näis pisut eeder ja naagu ülbeigi.

Oss suundus, pää täis kirju mõttekast ja segaseid kujutelmie, Põndaku poole. Meenutas mõnda juttu, millal näinud Elsit Arno seltsis. Täiges lõkendas pisukene raer poisi vastu. Ega tea, ehk tüdrukugi...

Jõudis märkamatuult Põndaku tantoguse kõivaias, ronis sellest kolinat üle ja hiilis kambri taha. Sõäl küljes polnud kambri akent, polnud nii karta märkamise õltu.

Sis hiilis ettevaatlikult piki kambri taguseina maja nurgani. Karatses hiilida avarani, et veaduda, kas sees on: hõõli või liikumist. Heitis pilgu ringi. Kõik oli vaikne.

Kuid mis säratatus sõäl aida juures kuu-
paistel. Mis... Mis... Oss täipas: see oli jalgratas. Täosama
ikka, mida siia enamigi nähtud. Tolle naaberkülta Or-
no oma.

Oss tundis: kaine aiat tõi pääs järsku mu-

linjal kuma. Sääil kihvatus tugevasti, kullusti.

Ja oli paari tügerliku sööstega aias mar. Käed kobasid taskuis... töid esile midagi võikuvat. See väikesaltas paar korda Ossi pää kohal ja mütsaltas rat-
ta kummidesse. Veel mitu korda sõhvatas kumpuistel.

Ratas nõrkaltus juba esimeste löökide aegu ning sajus madalamalle nagu koidudes hoopis ust. —
Reid aga sadas üha metsiku raevu ja kirega tükjaks-
pühkend kummidele.

Siis Oss ratsutdus osutiselt, tahtis tagasi kambri juure. Püüdis tabada seest mõnda käält seisest kikkõruu aera lähedal. Sees oli väike... või oli sääil siiski nagu naerukõhinat ja nagu tagasi-
hoifud jämedat mõminat. Või oli see ainult kullut-
sinaatsioon.

Raugevalt pulbitses rinnus veel viha ja kii-
vus. Veel midagi oleks vaja purustada! Ja lahmas
paari küppega kiivale. Sääilt valis paar parajat
pitkuhaaratavat kivi, pigistas neid sõrmiga, milledesse
valgusid nagu solvat mehevõkus.

Mõned sammud eemat kambri taguseinast ta
seisatus... ja siis viskas: kaks korda järjestik
kolatdas kambri sein ja kaks vutju lajatust pörkus
tagasi õuemajult.

Oss aga kõrgas sõgeda ning patuura sõrziina
otse üle aidade ja põldude. Müllaku poole, marsak-
tades läbi sõormete äsjaasi raevu ja kiiruse ka-
juvilet.

PRIIDU TAMM.

ÜHELE BLONDIINILE.

SU JULIS ON NAGU VALGE PILV,
MIS KAHVUND NÄOGA SULAB ÜHTE,
NÄOS SILMAKÜÜNALT SEIRAN KÄHTE,
TÄHTKIRGAS NENDE PILGUKÜLV.

KAKS RIDA HELKJAIK HAMBAD IRDUB
SUL NAERDES KÜPSEST HUULTEMARJAST
KUI KALLISKIIVE AARPESARJAST
SUST IKKA RÕÕMLI VÄLLA PIRDUBI

AH, PÜÜAKSIN SU NAERUVIIPED
KÕIK OMA PILVULINGUGA
JA OMA IGATSUSTE HÕNGUGA
SU MÕTTEID MEELETAKSIN REIPAD.

SU PÄÄ JA JALAD, KEHA TERVIK
ON: ÕNNEKS VOALIT ILUSTITOODE, —
SU ETTA MAABUB MINU OODE!
AH, LÄIDA MULLE OMA SILMETÕRVIK!

«MAASOOLA» ALBUM

—SEERU—

GARL ROBERT JAKOBSON peate meeste valitses veel ära pudulajuste ja hammaste.

HANS OIDERMAN on universaalne oraafor — täbi hammaste.

MAHATMA GANDHI päris aia otsas asub prill.

HUGO TALLENHOFi surmfosist keele all kipitab kibe huumori üll.

RIIAIKOVI igal koostelisel fõusib deklaratsioonid igast istaplatsist.

JULIUS NIRMAN igal aelapõrnis õetut loeb deklaratsioonid — «Meie Matsist».

PRESIDENT on eesti keeli lihtsalt esimees.

HERMAN HANSSON on raadimis mees maanoorte ringi sees.

TõHAIKOVSKY kuulajad jäid meritaigeks muusika taimeamisest.
THEODOR MÄNNIK kõneleb kuulajaid suud lahti — haigutamisest.

A. R.

TALIÖÖ.

Õõ... Jalge all rägiseb lumi, pää kohal vilkuvad tähed naerdes, silmi tehes reisima inimlapsete...
feel koji lumistund reel. Rää, üksikuid tähti langeb süü-süäl, helendaralt... Reil on paigul ruuril süäl, uaid inimhingat tundub puuduvad siltkokk.

Igatsus on sinna, kus miljon tähti, eemale maisest ja proosast... Nasta avatusile... Tunnen langova lumihelbe jahedust nääl. Kelbeke, külmataadi kuastiteas, langeb, püsib hetke ja karb.

Midagi pole ilmas püsiv, ka inimene oma eksleva hingega mitte. Tunnen, näen, kui püsikene on inimene taeva avatusis... et saada täheks ja rännata igavikuteil...

Kobuse hirmutus seab mõtiskelu. Võtan langenud ohjad, kohendar end reel... aeglaselt-aeglaselt sammub hobu... Tenzagi nagu mõistaks taliöö võlu.

Til-til-til, heliseb aiasakell kauguses — feel veel teisigi rändajaid. Kostub küla koerte haugatusi ja virvendub vilkuvad tulukesi pimedusest; kuskil ainde seas, vilgub üks neist mulle.

Ule mu pää viib linnautee... Karb kõik maigre, jääb vaid avarus, taevataotuses vilkuvad tähed ja igatsused... Külm... Arkan, on kodu õu.

Toa soojus peletab taliöö võlud ja oled taastargast lähedal naatsusele.

ANIMUS, JÄRVELI.

Õhtutaevas leegib ehapunas,
 pilvi kroonib armastuse teek.
 Ootab kaua, sest ei tea ma, kudas
 kerkib järvest õnnitlusiks teek.

Leine laksutades veerdes kalda
 salojuttu vestab pilliroos.
 Vetemängudes ei vaiki malda
 seista õõtsuu valge vesiroos.

Hõbeselgelt lainte mängitlusis
 kerkib üks vete õilis pind.
 Armastuses eluline võime, —
 aulduseks raerev reirind.

Teruttusi teile, õilsad näkid!
 Teile tundmata on inimpiin.
 Surematud võtke vastu soovid!
 Inimlikkus, elu on ju siin.

August Lius.

MEIE KEVADERKUU- TARJAD.

Kobale on jõudnud juba esimesed kallid kevaderkuu-
tertajad taulikud — kuldnaokad, lõõksed, västrikuud. Oeda-
ta tüüp veel „võderiku-kõitserdi juhti“ õõbikut, peamiselt
te veel karjalauda „väravavahit“ pääsukest ning „kivu-
re-meistrit“ kivitaksu. Neist taulikuist peamiselt koosneb
meie kevad. — Ei oleks meil mingisugust kevadroonu,
kui ei viistaks rahvalas kuldnaok, ei lõõritaks põstet
lõõke ega viidistaks katuseharjal pääsuke. Neid kuu-
lates tunneb iga inimene takes või talitmata, et niid
võib jälle fööle hakata uue energiaga, niid võib
jälle tõmmata kapsu fäis värsket õõku ja rohelist
marul kukerpalli lasta. Kõik on kevad ja taululõõned
lõõntas, soovib igaüks, et neid tema uue ees ja aua
all laulaks kõige rõõm. Siis aga peame ka ise mi-
dagi tegema selle heaks.

Kevadeti peaksime kõigepealt järele vaatama, kas
meie esimese külalise, kuldnaoka, elukorter on korras,
kas pole mitte põõslaud mädanenud või tulul talu
jooksul onni puu küljest lahiti raputanud. Kõrvaldama
need vead. Muidu võib juhtuda, et pesad istes po-
gadega alla kukuvad. — On väga hea ka, kui saaks
igal kevadel uusi pesakaste juuremuretsetud. Kõige ko-
hosem on neid teha mädanenud südamega puust-
vest. Nii palju kuldnaoka kohta. — Värsti tuleb aga
küllastama ka „karjalauda väravavahit“ — pääsuke.

JOOZAM

Seda armast lianuke tahab meie poolt abi saada. Meie talude laudade, eriti uuemate aastaste juures, on enamasti load siledad, kus pole ulataji pidet, mille külge võiks pääsuke pesa kinnitada. Sileda raampalgi küljest võib küsi pojad juba suuremaks saanud, pesa maha kukkuda — ning siis on pojadest muudugi lopp. Ette jalle tuleb niisuguse juhuse, kus pääsuke leiab omale küll tra püüdnud, kuid sunnib peremehele meelepaha sellega, et ta pojad „mestavad“ loomade täis. On ka juhuseid olnud, kus peremehed sellepärast pesad alla toogivad. Niiviisi on jalle palju pääsuke si meie süü pärast hukka saanud. Tutume neile sellepärast väheks ajaks appi ja teeme nende pesade jaoks püüefotid ja asetame need sobivasse kohta raampalgi külge. Ikka teie pääsuke pesa sinna peale.

Neile kahete lianute on maakooste kolmas abi anda, sest need lianud on kevadel ja suvel vara hommikul meie ülesaratajaid ja tütja õhtul unesõidet uinutajad.

Marz Taat.

Ma2 Natl.
(maasool).

Armsad kaasmaakoored, kes te ühel meie neljapäevase koosviibimise tõise lõpu (aroseletatud pant-su) ajal nägite istumas ümber ümarguse laua seitset noormeest, ärge olge mitte harrunud! See olgu öeldud eriti teile, oo tütarlapsed, kes te oma sõbramehes võiksite lõpuks arvata Beji sarnast

täiesti eelmast asja, et need noormehed ehk streikisid või teie tantsuoskust kuidagi boikoteerisid. Ei, seda ärge arvake, sest sarnane tantsust keeldumine on ju harilikes oludes meie poiste hulgas tundmata. Eks ole nii? Kui vähegi saadakse, siis lõhutakse tantsu nii, et president ja „rahadega mees“ (Jaakur) peavad tarvitama kogu oma osuse viimiseks meessoo esindajaid tantsust loobumise mõttele. Kuid seekord need seitse tšisti „iisraeli meest“ ägasid sünnitamisel valudes. Ärge tehke suuri silmi ega hakake kahtlema meie kirjaandusliku väljendusoskuse juures! Päris täiesti, sel õhtul sündis neil laps, mille nimi „Maasool“. Kuid ärge nüüd jälle kuidagi kahtlustades hädade arvama, et selle lapse saaks olid kõik need lauasistujad. Kuidas te võitegi sarnast rumalust arvata! Ei, „Maasool“ sündis viisakalt ühe isa mõtete sigitusust. Kuidas see sündis, sellest jutustab ämmaema, ei pardon, meie Aparaadio teisel juba pikalt ja laialt. Sealt leiata vist selle nimepanija nime, vanaduse, elukutse, palga ja kalossinümõri.

Nojaa, nii ta sündis ja nii pakub meile oma esimesi häälitsusi tänna. Olgatavad räägivad, sellest (täht. „Maasoolast“) pidavat saama luu meie luust ja liha meie lihast. (Vabandades luu, liha, sool, — eks see ole juba liigne Ishakanni žargoon!)

Kuid nüüd — lõpp. Teinekord räägime edasi, tänna on sellest ainest juba küllalt.

A. UUS.

ÜLESKUTSE.

Me, M.L. Tallinna osakonna liikmed, oleme kõik maa päritoluga, põlluharijate lapsed. Teame kõik, kuidas meie vanemad on meid higin ja vaevaga põllutööd tehes toitanud. Pealeselle oleme ka ise oma vanemaid tööd teha aidanud. Peaksime seda meeles pidades, et põllupinnast on kasvanud meie higin ja veri. Sellepärast loodame, et meid ka põllumajanduse küsimused lähedasaolt peaksid huvitama.

Maanoorte Liidu Tall. osakonna liikmed! Kõik! on huvii meie põllumajanduse ja meie vanemate ning tulevase noorukiva hea käekäigu vastu — ühtineme ja hakkame põllumajandustlike küsimusi koos lahendama. Selleks on asutatud osakonna juure põllumajanduse ring. Osjasthuvitatuid palutakse kontakti astuda ringi juhi A. Uusi'ga.

Mix-Mitte.

ALGAJA LAUSE.

„Üks maamees Vaneriga, kes kätsevate sõnadega oma autokarjusel lõikumahakarand hobust püüdis teilt kõrvalt sundida ja turtutav autopasun, mis eelsõitvale maamehele märku andis ruumi tegemiseks, olid ainsad, mis ümbritsevat sügavat vaikust segasid, peate kolme hullilainud ja pureleva koera, kes lähenevate joodikute lärmitseva kisa saatel jagatud jalakoopide eest valju hulguvõimuga põrkasid, — muidu oli ümberriigi peaaegu vaikne.“

E. V.

M. L. TALLINNA OSAKONNA
TEGEVUS.

M. L. Tallinna osakond asutati möödunud sügisel. Ojutiise juhatuse valitud, algas osakond energiliselt tegevust. Lühida ajaga suudeti muretseda kitarad ruumid. Ka majanduslik seisukord, tänu A. Grossile ja R. instr. prt. Fr. Ulm'ile, suudeti rahuldavale tasemele viia. Osakonna korraline peakoosolek peeti 2. märtsil s. a., kus juhatusse valiti H. Hansson, A. Gross, Fr. Ulm, A. Uus, A. Mõrsmäe, S. Russ ja H. Aasla.

Osakonna tegevus on avaldunud igal neljapäeva õhtul peetud ühiste koosviibimiste kaudu. On peetud hulk referaat-õhtuid, kus käsitust leidnud eriti maanoorte huvidesse puutuvad küsimused. Selle kõrval on piütud rõhku panna ka seltskondlike koosviibimistele. Iga referaatõhtu lõpviõnaks on olnud lühike amovabeline koosviibimine, kus aega viidetud seltskondlike mängudega ja ka parajal määral jalakeerutusega. Suuremate seltskondlike koosviibimistena on olnud mõned teoõhtud. Palju huvi tekitab liikmeskonnas põllumajanduslik kohtus. Ka osakonna sportlik vaime on ead avaldanud ping-pong'i ja korona võistluste kaudu, millised lõppesid hiljutis. Ping-pongis tulid kotitadele: 1. S. Russ, 2. R. Jalakas, 3. E. Vilberg; koronas 1. R. Jalakas, 2. S. Russ, 3. A. Taurzi.

Vaatamata oma lühikesele tegevusajale, on Tallinna osk. tõendanud, et suudab maalt päritud noorte vaimalisi huve rahuldada. Seda tõendab kujukalt juba see, et ei ole suudetud niipalju liikmesastumise soovivaaldusi vastu võtta kui on olnud soovijaid. Ruumid, mis olul tundusid avaraina, on jäävad juba kitsaikski.

Arno Meresmaa.

TÖÖLE, TÖÖLE!

Meil on ellukutsutud tuhat rida noormeesuguseid tegevusringi. Kõik need on head ja õilsad algatused, kui nad aga tegevust alustavad ja raitte aianuksi oma nime juure püstita ei jää. Usun, ega me, noored, ka siin seisma jää, — ikka edasi, noorus peab liikuma nagu vesi kevadel, mis ületab võimsalt kaldad. Oleme noored, täis tuld, energiat, tegevustahet, — kindlalt, julgelt, tagasi pöörkumatult sammume edasi, ikka edasi, see olgu meie püüd. Tasa ja targu, kuid visalt rühume edasi, oleme visa maa päritoluga, vastupidavamad kui seda on linnalapsed, kellel igalpool mamma ees ja taga. Kõik peavad oma õhupakkuvad käed külge ning loovad midagi algepärasest, mida iga maanoor kindlasti võib. Tegevusringidest on juba mitmed tööd alustanud, nagu kirjanduse- ja kunst-, muusika ja mänguole-spordi ringid. Esimene neist annab välja omaaegselt ajakirja, mis on endast julge saama. Selles tahame avaldada omi mõtteid ja lugeda meie ühinguusse puutuvaid küsimusi, ta on meid ühendav organ, mis hõlbustab teatud määral sisemist tööd ja annab võimaluse mitmekülgselt areanemiseks. Ainult edu ja julgust soovin sulle ajakirja väljaandjale. — Muusikaringil on juba asutatud orkester, millega tahetakse lõbustada noori noorusaegaga. On juba sündinud eestlased juba olnud muusikaõrmeastajad, kahtlemata oleme seda ka meil. Ootame põnevusega, millal kuulame esimesi muusikapole meie oma noorte käsutuses algeaist pillidest. Takistust teeb orkestrile vaid harjutusrummide puudus, kuid loodetavasti saab sellest varsti üle. Siis võib ka muusikaring täie innuga tööle asuda. See on vaid aja küsimus.

Koostaja.

KOOSTAJA MÄRKIMK.

"Maasoola" esimene number — siin ta nüüd on. Kui teil ta kohta midagi halba südame peal kipitab, siis... viisakas inimene seda ei väljenda.

"Maasoolal" puudub toimetus. See oleks siig. Kallis, selle asemel on vaid koostaja, kes laab tööd ritta. Mõni võt-olla nõuab ka veel vastutavat toimetajat, et selle natu kulul teist vabalt sõimata. Oitäh, tunnen seda, olen juba kord mõistatud mõneks kuuks seltskonna naeru ja pilke alla. — Igaks vastutab oma sõnade eest ise, see kasvatab vastutustunnet, mida vist keegi ei põlga. Uhele lähaks see suur vastutustunne siiski liiale.

Keeleliselt leiata lehekülgedel mõningaid järjekindlustusi. Keid ses asjas on jäetud lõppotsus autoreile; meil pole ju veel üldse igakülgselt lõplikult fikseerunud keelt ja õige on nii ja naa. Kirjutab keegi -aud või -nad, -atud või -tet, seal või süäl jne., see on tema asi. Tahab aga mõni arviku-keele asemel luua arviku-keelt, siis sellise paranduse eest võtan küll vastutuse enesele.

Kui mõned leiavad, et tema lauseid või sõnu on muudetud, andestagu. Kindlasti pole asi sellega paranenud, mõistan iseigi. — näitasin vaid, mis ma võin, keiusu pärast.

Lõpuks, kui "Maasool" võtab ette mingeid muudatusi, nagu tellimishinna tõstmise või lehekülgede arvu vähendamise, siis sünnib see ainuüksi lugijate soovil, sest sellised asjad ajakirjanduses sünnivad ikka lugijate soovil.

Kaastöö anda S. Russi või H. Ojala kätte. Talitus — see on aga ainuüksi Ojala — nii et tellimiste-kuulutuste asjus pöörduda tema poole.

